

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΡΕΖ

ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ...

Η δεσποινίς Σερβισέ, αν και γρηά πειά, ήτανε ώστόσο ή καλύτερη δασκάλα τής Ντιζόν και είχε παραδώσει μαθήματα πιάνου, σε γενεές ολόκληρες μαθητών. "Όλοι την έκτιμούσαν και την χαιρετούσαν με σεβασμό, τις κυριακές, όταν την συναντούσαν να κάνει, μετα τον έσπερινό, τον τακτικό περίπατό της στον δημοσιο κήπο τής πόλεως.

Γιά τους νεώτερους όμως ή δις Σερβισέ δέν ήταν παρά μιὰ περασμένη γυναίκα, αρκετά σοβαρή θέβαια και αξιότιμη, μα πού με τὸ ἀναχρονιστικό ντύσιμό της, προσωποποιούσε ένα παρελθόν λιγάκι κωμικό. Καί ήτανε, μα τήν ἀλήθεια, να γελάη κανένας, σαν άκουγε μερικούς ήλικιωμένους κυριους ή κάτι άλλες γρηές, να συζητούν για τή διδα Σερβισέ και να λένε:

— "Α!... Μα εἶνε ακόμα έκτακτη, νόστιμη, χαριτωμένη!... Δέν βλέπεις τί ώραία μάτια πού έχει και πόσο κομψά ντύνεται. Με τί γούστο!... Μόνο πού ή καυμένη ήτανε άτυχη, πολύ άτυχη...

Πολλές φορές μάλιστα, άκουγε κανείς άπο τὸ στόμα εκείνων πού την εἶχανε γνωρίσει καλά, να γίνεται λόγος για κάποιο εἰδύλλιο τής διδος Σερβισέ, πού εἰδὼ και τριάντα πέντε χρόνια, εἶχε κάνει μεγάλο θόρυβο στη Ντιζόν.

Μιλούσαν για κάποιο Λουδοβίκο Κορτιέ, πού εἶχε ζητήσει τὸ χέρι της από τους γονεῖς της για να την κάνει γυναίκα του. "Η Μαρία Σερβισέ, πού ήταν ακόμα κορίτσι, άγαπούσε πολύ κι' αυτή τὸν Κορτιέ. "Ηταν ὁ πρῶτος άντρας πού εἶχε ξυπνήσει στην άθῶα ψυχή της τὸν έρωτα, τὸν τρελλό έρωτα τῶν εἴκοσι χρόνων...

* * *

Δέν εἶχε όμως καθόλου τύχη στα νειάτα της ή δυστυχισμένη.

Λίγες μέρες προτοῦ να γίνη ὁ γάμος της με τὸν Κορτιέ, ὁ πατέρας της, πού εἶχε ἀναμιχθῆ στην περίφημη ὑπόθεση τής διώρυγος τοῦ Παναμά, έχασε ξαφνικά ὅλη του τήν περιουσία και αυτοκτόνησε.

Τὸ πλήγμα αὐτὸ ήταν θανάσιμο για τή Μαρία, ήταν ή καταστροφή τής ζωής της.

Ἐο γάμος της με τὸν Κορτιέ ματαιώθηκε και στὸ σπίτι της, μαζί με τὸ πένθος, μπήκε ή φτώχεια και ή δυστυχία. "Η Μαρία τότε για να μπουρή να τὰ βζάζη πέρα και να συντηρή τὸν εαυτὸ της και τή χήρα μητέρα της αναγκάστηκε να παραδίδη μαθήματα πιάνου.

Εὐτυχῶς δέν πλήρωναν νοῦκι. Τους εἶχε ἀπομείνει τὸ πατρικό τους σπίτι, στην ὁδὸ "Αρκεμπύζ, μιὰ παλιὰ κατοικία, πολύ όμως εὐχάριστη, με δυὸ μεγάλες θεράντες κι' ένα έκτεταμένον κήπο, τοῦ ὁποῖου τὰ ψηλά δέντρα, κρύβανε μέσα στα πυκνά φυλλώματά τους ὁλόκληρο τὸ κτίριο τοῦ σπιτιοῦ και τοῦ δίνανε ἀπ' ἔξω μιὰ μυστηριώδη ὄψη.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε πεθάνει ὁ Σερβισέ, μητέρα και κόρη ζούσαν εκεί παράμερα, κρυμμένες ἀπ' τὸν κόσμο, χωρίς να δέχονται στὸ σπίτι τους κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ μερικούς στενοὺς συγγενεῖς. "Όσο για τή ζωή, με κόπους και στερήσεις κατάφερναν να τὰ θγάζουν πέρα με τὰ λίγα χρήματα πού κέρδιζε ή Μαρία ἀπὸ τὰ μαθήματά της...

* * *

"Ἐτσι πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια κι' ἀκολούθησαν άλλα λιγώτερο δυστυχισμένα, μα πού κι' αὐτὰ ήτανε δηλητηριασμένα ἀπὸ τις ἀναμνήσεις τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ.

"Η δεσποινίς Σερβισέ έχασε, έντωμεταξύ, τήν μητέρα της. "Ἐτσι ἀπόμεινε κατάμονη στὸν κόσμο.

Κι' άλλα χρόνια πέρασαν κατόπιν...

Γρηά πειά, κουρασμένη ἀπ' τή δουλειά, με ρυτίδες στὸ πρόσωπό της, ή Μαρία ἐξακολουθοῦσε ακόμα να παραδίδη τὰ μαθήματά της. Σιγά-σιγά όμως κι' αὐτὰ λιγότευαν, ἀραιώναν, ή μαθήτριάς της γινόντουσαν πιὸ σπάνιες... Τελευταία μάλιστα

και ἰδίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού στα περισσότερα σπίτια εἶχε ἐγκατασταη τὸ ραδιόφωνο και τὸ γραμμόφωνο, ή δις Σερβισέ ἔβλεπε ὅτι κινδύνευε σε λίγο να μὴν εχη οὔτε τους μισοὺς μαθητὰς ἀπ' ὅσους εἶχε άλλοτε.

"Ἄρχισε τότε να τρέμη για τή ζωή της, για τὸ μέλλον της, ἄρχισε να βλέπη τὸ φάσμα τής πεινας μπροστά της...

Ἰότε τής ἤρθε στὸ νοῦ ή ἰοέα να νοικιάση τὸ κάτω πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ της. "Ἐτσι, με τὸ νοῖκι αὐτὸ, θά μπορούσε να ἐξασφαλίση τὰ γεράματά της... "Ηταν ἄλλωστε λίγο ἐξοχικό τὸ σπίτι και δέν θά δυσκολευότανε να θρη μιὰ οικογένεια για τὸ καλοκαίρι.

Χωρίς να χάση καιρό, δημοσίευσε μιὰ ἀγγελία στις ἐφημερίδες και περιμενε τὸν ἐνοικιαστή.

— Λίγες μέρες, ένας ἐνοικιαστής χύστησε τὴν καρδιά της.

Ἦταν ὁ κ. Λουβάρ ἀπ' τὸ Παρίσι, ὁ γνωστὸς ἀρχαιοπώλης τοῦ προαστεῖου Σαιντ-Ονορέ, πού ἤθελε να ἐγκαταστήση, για μερικὸν καιρό, στη Ντιζόν, τὴν οικογένειά του.

Μόλις εἶδε τὸ σπίτι τής διδος Σερβισέ ἐνθουσιάστηκε. "Ἰδίως τοῦ ἄρεσε τὸ περιβόλι. Τί θαυμάσιος κήπος!... Τί πυκνὴ θλάστησις!... Ἦῶσα λουλούδια!...

Ἐο κ. Λουβάρ ἔκλεισε ἀμέσως συμφωνία και ἄρχισε να συζητῆ τις λεπτομέρειες τής ἐνοικιάσεως...

Ξαφνικά όμως, καθὼς μιλούσε με τὴν διδα Σερβισέ, στην τραπεζαρία, τὰ μάτια του πέσανε ἐπάνω σ' ένα μεγάλο ταμπλώ πού κρεμότανε στὸν τοῖχο, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι.

Ἐο κ. Λουβάρ ἔκουψε ἀπὸτομα τὴν κουβέντα και ἀφήνοντας τή δεσποινίδα, προχώρησε μερικά βήματα και κύτταξε τὸ κάδρο ἀπὸ κοντά.

— "Ω! Βλέπω, δεσποινίς, ὅτι ἔχετε σπίτι σας κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον! εἶπε, με τὰ μάτια του καρφωμένα πάντα στην εἰκόνα.

"Η δεσποινίς Σερβισέ χαμογέλασε ἑλαφρά, με κάποια μετριοφροσύνη:

— "Όχι δά! ψιθύρισε με ἀπορία. Δέν πιστεύω ν' ἀξίζη και τόσο τὸν κόπο... "Η ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ κάδρο αὐτὸ εἶνε πολὺ παλιό... Παριστάνει τὸν "Αδάμ και τὴν Εῦα στὸν Παράδεισο. "Ηταν τοῦ παπποῦ μου και τῶχουμε πολλὰ χρόνια στὸ σπίτι... Μα λέτε ν' ἀξίζη τίποτα;

Ἐο κ. Λουβάρ ἐξακολουθοῦσε να κυττάζη τὴν εἰκόνα, αὐτὴ τὴ φορά μάλιστα προσεχτικώτερα, με τὰ γυαλιά του.

— Εἶνε καμωμένη ὅλη ἐπάνω σε ξύλο... "Ἐχω τὴ γνώμη πὼς πρόκειται για κάποιο περίφημο ἀριστούργημα, μεγάλου τεχνίτου... Για σταθῆτε μιὰ στιγμή...

Και ὁ κ. Λουβάρ, τράβηξε ἀμέσως μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸν τοῖχο κι' ἀνέθηκε ἐπάνω.

"Ἐτσι μπόρεσε να κυττάζη με προσοχή τὴν εἰκόνα, τὴν ὑπογραφή της πού ήτανε ξεθωριασμένη ἀπὸ τὸν χρόνο.

— Ναί! Ναί! φώναξε σε λίγο... Εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι εἶχα μαντέψει... Δέν διακρίνεται πειά παρά ένα ἀρχικό Μ, πού φανερώνει ὅμως πὼς πρόκειται για ἔργο τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ ξυλογράφου Μπρεγκέλ ντε Βελούρ... Χωρίς ἀμφιβολία, δεσποινίς, εἶσθε κάτοχος ἑνὸς ἔργου μεγάλης ἀξίας...

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ή δις Σερβισέ ἀνατρίχιασε και ἔγινε κατακίτρινη.

— "Ω! σωπάστε, κύριε Λουβάρ, μπόρεσε να πῆ με δυσκολία... "Όστε μοῦ ἐπιφυλάσσεται λοιπὸν και αὐτὴ ή συγκίνησις στην ἡλικία πού εἶμαι...

Και ὕστερα ἀπὸ λίγη σκέψη, πρόσθεσε: — "Αν εἶνε ἔτσι... αν πρόκειται περι ἔργου σοβαρῆς ἀξίας, τότε, κύριε Λουβάρ, σὰς ἐξουσιοδοτῶ ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή να (Συνέχεια στη σελίδα 41)

— Χωρίς ἀμφιβολία, δεσποινίς, εἶσθε κάτοχος ἑνὸς ἔργου μεγάλης ἀξίας.

